

vendte sig om efter ham i den Tro, at det var en omtaaget Mand, der ved sin Stok stavrede hjem fra Knejsen med den tykke Mave fuld af Øl.

»Det maa jo rent have været en Aftale,« tænkte han, fordi Johannes Gaardbo og Frk. Mohn havde søgt ham paa samme Dag og i samme Ærinde. »Saa har Pastor Gaardbo velsagtens ogsaa været med til det Selskab i Bispegaarden forleden. Sært nok forresten, at hun slet ikke snakkede om ham. Hvad kan de to Personer have tilsammen? Saadan en ung Præst, der ser lidt godt ud, bliver vist straks til en rigtig Kælesut for Damerne her i København. Der gaar vist Ting i Svang ogsaa i Missionen, der ikke godt taaler Lyset.«

Hans Tanker gik til Bispen. »Hvad kan han ville mig — en afsat Præst?« spurgte han sig selv med Skyhed. Han havde ikke glemt den Snevejsdag for omtrent et Aar siden, da han fra Favsing Præstegaard rejste ind til Aarhus og gjorde Knæfald for Bispen der i det fortvivlede Haab, at han skulde kunne afværge Ulykken. Mindet om denne angstfulde Dag, Skammen over, at han for at undfly Guds Straf havde nedbøjet sig for et Menneske, sad ham endnu som en Torn i Sjælen.

Da han kom hjem, læste han som sædvanlig et Stykke i Biblen, inden han gik i Seng. Men det